

Antiga Audiència, diumenge 18 de desembre de 2005

Samaritan Girl

Kim Ki-duk, 2004

Noies menors d'edat que es prostitueixen per aconseguir diners per a un viatge

Prolífic o oportunista?

Novament tenim en aquesta temporada una pel·lícula de Kim Ki-duk, que aquests darrers temps s'està consolidant com un dels grans directors del cinema oriental emergent. Però potser se'n fa un gra massa. Al veure els films del coreà, sempre arriba un moment en què el guió sembla forçat per tal que la història quedi ben tancada, que tot encaixi. És quelcom de semblant a allò que passa amb les pel·lícules de Julio Medem, en especial les darreres. Tot ha de quadrar: és un cercle tancat. Això, evidentment, és motiu de gaudi per a l'esperit postmodern en què romanem immersos. El públic aplaudeix enlluernat per la superfície, pels jocs lumínics de l'aigua (igual passa amb el pesat de Wong Kar-Wai), però l'estructura profunda és inestable. Si ens capbussem veiem la trampa. Estem en un estany, no en un oceà... Però, de totes maneres, qui vol anar al fons d'un oceà, qui vol explorar? Avui

en dia, cada vegada menys gent. Allò que compta és la superfície, la pell, les sensacions, l'aire que et toca la cara (i no la sensació d'ofec, en desús)... Ai! Quin mal que està fent la nova *New Age*, l'art teràpia i aquest materialisme de les sensacions en què ens immergeix la societat moderna postfeminista i metrosexual. Senzillament terrible.

Anem, però, a la pel·lícula de Kim Ki-duk. *Samaritan Girl* parteix d'un fenomen molt trist però molt estès a l'orient llunyà: la prostitució de menors. Quin home no ha somiat mai amb unes faldilles de col·legiala o amb una noia d'ulls ametllats i pits petits? Estem farts de veure imatges d'aquest tipus, en especial al manga japonès (tot i que el manga dibuixa pits ben grossos). I després ho prohibeixen... Trobo quelcom de contradictori... Sembla ser que és comú trobar alguna noia menor d'edat que, sense fer-ho per necessitat vital,

com podria succeir a països com Tailàndia o a capes pobres de la societat, es llencen ingènuaament a l'àmbit de la prostitució. Volen independitzar-se, volen guanyar diners fàcils mentre estudien (l'extrem d'aquest absurd el trobem a la genial *Visitor Q*, de Miike)... A *Samaritan Girl* trobem també aquest tipus de col·legiala. Una noia es prostitueix, mentre que la seva amiga fa el contacte de les cites, però a aquesta amiga no li fa gens de gràcia que l'altra ho faci. Totes dues volen aconseguir diners per tal de viatjar a l'estranger (en concret a l'idíl·lic Occident). Però les conseqüències no es poden fer esperar. La tragèdia s'anuncia. Això no pot acabar bé (i de fet gairebé estem al començament – punt positiu per a Kim). La noia que es prostitueix, per tal de no ser agafada per la policia, salta d'una finestra i es mata. El suïcidi sembla ser més adient que la vergonya, en aquests casos. L'amiga, trasbalsada, pren el

relleu i l'agenda de la morta en el negoci, però no pas per aconseguir els diners, sinó per tal de tornar els diners a tots aquells que s'han aprofitat del serveis de l'amiga. Tenim així la figura de la bona samaritana: una noia ingènua, una menor, que va fent favors a homes adults, fent-los passar una bona estona i fent-los riure, tot pensant que allò que fa és una gran obra de caritat o una espècie de ritual purificador de l'ànima de la difunta, que, com la de tots els suïcides, deu vagar per aquest món sense descans. Tot va bé fins que un dia el pare de la noia samaritana, que per casualitat és policia, descobreix la seva filla en plena relació sexual. Entra així en escena la figura del protector, de l'àngel venjatiu. El policia comença a vigilar la seva filla i a donar escarment a tots aquells perversos que aconsegueixen les seves fantasies sexuals amb una menor. La moral està servida. Però l'agenda de la noia s'acaba algun dia, i és aquí quan comença a ser sensata i interessant la pel·lícula. El pare tractarà d'establir una nova relació de confiança amb la seva filla. També serà ell qui aconseguirà que la noia s'enfronti a la maduresa tota sola. Fornicar amb adults i amb bona fe no la converteix pas a ella en una adulta, sinó més aviat en una víctima de la immaduresa i la ingenuïtat. És el viatge introspectiu amb el pare el que la farà despertar, tot i que no veurem

aquest despertar en pantalla, però l'intuïm, ja que és el final de la pel·lícula. Sens dubte, el desenllaç, molt metafòric, és el millor de la pel·lícula. Normalment, a les obres de Kim Ki-duk acostuma a passar a la inversa: comencen molt bé, molt prometedores, però arriben aquells punts forçats de què parlàvem i el guió comença a caure, sense aixecar cap ni tan sols al final. A *Samaritan Girl* passa el contrari. També trobem els punts d'inflexió als quals ens referim, els daltabaixos, però el bon final aixeca la trama. De fet, el final ens fa oblidar la resta de la història, que bé podria durar una hora menys.

Així doncs, espereu-vos al final, si no creieu que us estan fent perdre el temps. I sobretot no feu cas dels crítics, que sempre s'equivoquen. Per tant, no em feu cas. Potser estem davant d'un dels grans directors actuals. Això, sí, de Corea. Per cert, sempre m'he preguntat per què alguns títols de pel·lícules es tradueixen o es canvien, però no pas d'altres. Simplement pel fet que Kim Ki-duk ha optat per un títol directament en anglès? I per què ha optat per un títol directament en anglès? No n'hi ha de bones samaritanes a Corea? No ho entendre mai, però sé que aquesta és una qüestió importantíssima. Potser més important que el mateix cinema.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Direcció: Kim Ki-duk
Guió: Kim Ki-duk.
Producció: Bae Jeong-min.
Fotografia: Sun Sang-jae.
Muntatge: Kim Ki-duk.
Nacionalitat: Corea del Sur.
Any: 2005
Durada: 115 min.

Equip Artístic

Kwak Ji-min (Yeo-jin)
Seo Min-jeong (Jae-young)
Lee Uhl (Yeong-gi)
Kwon Hyun-myn (Dependiente)
Oh Young (Músico)
Im Gyun-ho (Chico ordenado)
Lee Jong-gil (Chico feliz)
Shin Taek-ki (Suicida)
Park Jung-gi (Víctima asesinato)
Kim Gul-seon (Segundo dependiente)
Jung In-gi (Ki-su)

Filmografia

2005
The Bow.

2004
Samaritan Girl.

2004
Hierro 3.

2003
Primavera, verano, otoño, invierno...y primavera.

2002
El guardacostas.

2000
La isla.